

[Socialministeren.]

mindre, naar der da er Fare for, at denne sidste vilde gøre Trangen mere vedvarende, at kontant Hjælp normalt skal foretrækkes for Naturalier for at vænne paagældende til at have Ansvar for sin egen Økonomi o. s. v.; om nærmere Enkeltheder maa jeg henvise til Bemærkningerne.

§§ 33—38 giver Regler for *Oprettelsen eller Indretningen af de fornødne Alderdomshjem, Børneoptagelsehjem, Arbejdsanstalter, kommunale Fødehjem samt for kommunal Sygepleje*, et Forsøg paa indenfor forsvarlige Grænser og under Hensyn til Kommunernes Størrelse at bringe System i Forsorgen, dog at jeg her nøje følger den enstemmige Indstilling fra det raadgivende kommunale Udvalg; jeg henviser til dettes Betænkning, jfr. Bilag 2 b, Ændringsforslag til „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, hvilket Værk jo af praktiske Grunde har tjent til Udgangspunkt for Drøftelserne af Forslaget til offentlig Forsorg, hvor dette skønnedes muligt efter Forholdene og Udviklingen siden 1919, da jeg skrev Bogen.

Tilsvarende Betragtninger passer for øvrigt paa §§ 39—42, der giver nye Regler om *andre Anstalter*, der er nødvendige Led i hele Systemet, nemlig *Amtsplejestiftelser* for kronisk syge, *Tvangsarbejdsanstalter*, Arbejdskolonier og Afvænningshjem for Alkoholister, om hvilke forskellige Bestemmelser jeg af Hensyn til Tiden ligeledes maa henvise til den nævnte Betænkning og til Bemærkningerne ved de enkelte Paragraffer, selv om jeg havde megen Lyst til at gaa i Enkeltheder.

Jeg skal til Beroligelse for opskræmte Naturer blot tilføje, at der ikke er Tale om pludselige, voldsomme Udgifter, men væsentlig om en Omordning af det allerede bestaaende efter en fornuftig, langsom gennemførlig Plan, og jeg skal tillige fremhæve, at Udarbejdelsen af disse Paragraffer altsaa følger det kommunale Udvalgs Indstilling og er sket i Samarbejde med Justitsministeriet efter den nye Straffelovs Vedtagelse, hvilket ligeledes gælder §§ 47—49 om de forskellige *Straffebestemmelser* for Tilsnigelse af Hjælp, falske eller løgnagtige Oplysninger eller Forklaringer m. v. samt om Kommunernes egne Misligheder; den, der som Følge af grovere Forbrydelser af den angivne Art er frakendt sine borgerlige Rettigheder, kan, indtil disse generhverves, kun erholde egentlig Fattighjælp.

Endelig indeholder §§ 50—52 nogle interessante *Regler om Afgørelse af Klager* fra private eller af Meningsulighed mellem Kommuner, og jeg har her foreslaaet for-

skellige Bestemmelser til Modvirken af administrativt Sløseri, hvis dette maatte forekomme.

Saaledes skal efter § 50, Stk. 3, en Amtmands Afgørelse af de private Klager foreligge inden 1 Maaned; i modsat Fald skal Afgørelsen angive de nærmere Grunde til Forsinkelsen. Som Følge heraf skal Amtet i Skrivelser angaaende Oplysninger fra Kommuner eller andre angive, inden hvilken Frist Svaret skal foreligge, ligesom Grunden til en eventuel Forsinkelse ogsaa her skal oplyses, og den Klager, der er utilfreds med Amtets Angivelse af Grundene til en eventuel Forsinkelse, kan særskilt indanke dette Spørgsmaal for Socialministeren.

Det paalægges ligeledes denne sidste ved § 52 at meddele Klagerne Afgørelse i enhver Sag, hvad tidligere Indenrigsministeriet ikke altid har gjort, og at oplyse Grundene til Forsinkelsen, hvis ikke Svaret foreligger inden 3 Maaned. Enhver Afgørelse skal begrundes, derunder ved Henvi- sning til den Lovbestemmelse, i Kraft af hvilken den er truffet, og ikke med det sædvanlige, at Ministeriet finder eller finder ikke Anledning til dit eller dat, og Ministeriet er forpligtet til snarest muligt i Ministerialtidende, der jo hidtil har mindet om en Ørken, at offentliggøre enhver Afgørelse, der skønnes at være af mere almindelig Interesse, eller som kan tjene til Vejledning for de underordnede Myndigheder i deres Forvaltning af denne Lov.

Formaalet med disse skrappe Bestemmelser er formentlig tilstrækkeligt klart, i hvert Fald for den, der som jeg gennem 20 Aar har fulgt dels Administrationen af disse Omraader, dels den Søsyege, der af og til har præget Fortolkningen; og det „Vi alene vide“, der baade har udelukket Begrundelse og Offentliggørelse, netop af de interessanteste Tilfælde, og jeg tror ikke, at de nye Regler kan vække Modstand hos andre end de Embedsmænd, der eventuelt endnu føler sig som Smaakonger i Stedet for som Befolkningens Tjenere. Hvis det lykkes mig gennem disse Bestemmelser at faa Hul paa Bylden, haaber jeg, at man ogsaa paa andre Omraader vil træffe tilsvarende Forholdsregler, lige op til Højesterets Mørkekammer; men under alle Omstændigheder: Offentlig Administration er ikke Hemmelighedskræmmeri, og det er jo i Virkeligheden kun Dumheden, Uvidenheden eller Uhæderligheden, der ikke tør lægge Kortene paa Bordet.

Medens vi er ved Administrationen, maa jeg, ligesom det er sket indenfor det raadgivende kommunale Udvalg, beklage, at dette Forslag ikke indeholder noget om et for Landet fælles *Socialstyre* til at